

BLUMENTÁL

Ročník XXII

Číslo 9

September 2011

Tebe slovenská spieva krajina...

Ešte v čase, keď som pôsobil v zámorí, vryl sa mi do pamäte jeden rozhovor. Bol u mňa na návšteve náš vtedajší pán arcibiskup Ján Sokol (a zároveň náš niekdajší blumentálsky kaplán) a istá rodina nás pozvala na večeru do miestnej reštaurácie. Na pitie sme si objednali minerálku. Pán arcibiskup s úsmevom poznamenal, že to, čo sa tam ponúka ako minerálka, je často iba rôznym spôsobom upravená normálna voda a našich hostiteľov sa spýtal, či poznajú aj nejakú tamojšiu skutočnú prírodnú minerálnu vodu. A vtedy ako z ruky vymenoval mnohé naše pravé minerálne pramene, pričom spomenul, na aké účely a zdravotné problémy je ktorá voda najvhodnejšia. Aj keď naše Slovensko je maličká krajina, v mnohom sme neskutočne Bohom požehnaní. Priznám sa, že dovtedy som si ani nevedomil, ako je naša vlasť bohatá na rôzne zdraviu veľmi osočné pramene.

Ale tak, ako pramene vody pretkávajú našu krajinu, máme na Slovensku aj iné studničky, kde môžeme nájsť príjemné osvieženie. Sú nimi naše mariánske pútnické miesta. Raz sa mi dostala do ruky mapka, na ktorej boli vyznačené mariánske svätyně, ktoré sú zároveň centrami púti. A tak, ako sa ani oveľa väčšie štáty nemôžu pochváliť toľkými zdrojmi životodarnej vody, v človeku vzbudzuje údiv a obdiv, koľké milostivé miesta na Slovensku nám ponúkajú plným dúškom občerstvenie v Božej prítomnosti a v blízkosti nebeskej Matky: Šaštín, Levoča, Marianka, Staré Hory, Topolčany, Nitra, Topolčianky, Trnava, Lutina, Rajecká Lesná a mnohé iné. A keďže mesiac september je obohatený sviatkami ako Narodenie Panny Márie, Meno preblahoslavenej Panny a najmä sviatok Sedembolestnej, zároveň sú tieto slávenia spojené aj s púťami v rôznych lokalitách, predovšetkým je to hlavná púť v našej národnej svätyni v Šaštine.

Direktórium o ľudovej zbožnosti a liturgii, ktoré v roku 2001 vydala vatikánska Kongregácia pre Boží kult a sviatosti, nám ponúka zaujímavé pohľady a usmernenia v typickom prejave ľudovej zbožnosti, akým je putovanie. Dokument poukazuje na biblické putovanie patriarchu Abrahámu na ceste do Kanaánu, alebo štyridsaťročné putovanie Izraelitov pod vedením Mojžiša z krajiny otroctva do zaslúbenej zeme. Pripomína aj povinnosť každého dospelého žida trikrát v roku navštíviť sväté mesto Jeruzalem a jeho chrám na Paschu (Veľkú noc), Turíce a na sviatok Stánkov. Hoci prvotné kresťanstvo nepraktizovalo púte v našom chápaní - v snahe vyhnúť sa niektorým pohanským zvykom -, ale už vtedy ako prejav kultu mučeníkov začali putovať k ich hrobom, aby si uctili ich svedectvo viery. Keď neskôr sv. Helena, matka cisára Konštantína Veľkého, po zrovnoprávnení kresťanstva navštívila Svätú zem a objavila pozostatky Kristovho kríža, nemalo zbožných kresťanov s dotiahnutím putoval po posvätených miestach našej viery, ktorých sa dotkla noha nášho Spasiteľa. Výrečné svedectvo takejto zbožnosti nachádzame v diele španielskej pútničky Egérie, známom ako Peregrinatio Aetheriae alebo Itinerarium Egeriae.

Púť do Svätej zeme aj dnes predstavuje jeden z najkrajších pútnických zážitkov. Ako nám raz ešte v seminári povedal terajší pán generálny vikár Mons. Formánek, čo iné a krajšie môže kresťan navštíviť ako krajinu, ktorá bola pozemskou vlasťou nášho Spasiteľa. A určite mi dáte za pravdu vy, ktorí ste už takúto púť absolvovali, že kým na rôznych výletoch či zájazdoch sa človek po určitom čase teší, že sa vracia domov, v Izraeli, keď autobus s pútnikmi mieri na Ben Gurionovo letisko, akoby cítil clivotu a pýtal sa v duchu: „To sa už musíme vrátiť domov, nemôžeme tu ostať aspoň trochu dlhšie?“ Tento zvláštny a častý clivý pocit v srdci pútnikov nie je zrejme náhodný. Je to zvláštne precítenie Kristovej blízkosti. Spomínané *Direktórium* hovorí aj o iných pútnických strediskách: Večné mesto Rím a apoštolské kniežatá sv. Peter a Pavol. Spomína aj Santiago de Compostela, jednu z najväčších pútnických destinácií stredoveku, ktorá opäť zažíva renesanciu. Aj v tomto dokumente dominuje predovšetkým zmienka o mnohých svätyniach, ktoré sú prejavmi úcty k Panne Márii.

Čím to je, že vo svete a v našej vlasti osobitne prevláda práve tento duchovný akcent? Púť a pútnické miesto vo všeobecnosti skrýva v sebe určité veľa dimenzií. Dôležitý je eschatologický rozmer, ktorý nám hovorí, že na tejto zemi sme len pútnikmi na ceste do nebeskej vlasti. Dôležitý je kultový aspekt, ktorý v človeku zintenzivňuje zbožnosť a sviatočný aspekt, ktorý nás vytrháva z monotónnosti. Nemožno prehliadnúť dimenziu pokánia - tak vnútorné putovanie z otroctva hriechu do stavu milosti, ako aj prax, že najmä v minulosti absolvovanie púte bolo aj prejavom kajúcnosti za hriechy. Aj apoštolský symbol putovania s Kristom má svoje zastúpenie. Osobitne by som zdôraznil dimenziu spoločensva. Nielen preto, že spoločne prežívame námahy putovania, ale aj preto, že na púti sa dookola ľudia krásne zblížujú.

Práve tento dosah púte je aj pre mňa osobne veľmi dôležitý. Uvedomujem si, milí Blumentálci, že v takej veľkej farnosti (a z tohto dôvodu aj pochopiteľne anonymnejšej atmosfére) nie je ľahké nadviazať osobnejšie putá s farníkmi mimo kostola. A púte mi dávajú na to vhodnú príležitosť. Za ten viac ako rok, čo som tu s vami, sa nám podarilo navštíviť Šaštín, Mariazell, Hronský Beňadik, nedávno sme sa vrátili duchovne povzbudení z Trnavy, ktorej milostivý obraz Panny Márie slávi tristo-ročné jubileum. A onedlho nás čaká

(Dokončenie na s. 8)

*Mária Panna bolestná,
patrónka nášho Slovenska,
ty poznáš všetky úzkosti,
buď s nami v žiali, radosti.*

*Ty nesieš všetkým útechu
a chrániš verných od hriechu;
voláme k tebe v každý čas:
u Syna svojho pros za nás.*

*S dôverou k tebe ideme,
k srdcu sa tvojmu vinieme;
drž si nás Matka láskavá,
zahynúť nedaj v záplavách.*

*Buď nám vždy mocnou ochranou
pred zlobou hriechu, bludných snov,
ty, čo si stála v ohni rán
pod krížom, kde Pán umieral.*

*Vieru nám chráň vždy v istote,
pomáhaj mladým v čistote,
v Kristovi, aby žiarila
mlaď naša verná, premilá.*

*Si Matka Cirkvi preslávna,
pozri, jak túžia kresťania
jednotu Cirkvi obnoviť:
spoj všetkých v jedno v Kristovi.*

*Ježišu, Syn vznešenej
Márie Panny bolestnej,
Buď sláva tebe, Otcovi
aj Duchu Tešiteľovi. Amen.*

Hymnus na slávnosť Sedembolestnej

SEDEMBOLESTNÁ PRIŤAHUJE STARŠÍCH I MLADÝCH...

Tieto poznámky k slávnosti Sedembolestnej začnem jednou osobnou pastoračnou spomienkou, skúsenosťou. Bolo to v tomto roku, niekedy v máji. Vo farnosti, kde som vtedy pôsobil, mali sme na ten mesiac naplánovanú duchovnú obnovu pre birmovancov. Pri výbere miesta, kde stráviť s pätnásťročnými mladými víkend s duchovno relaxačným programom, sme si nakoniec vybrali miesto našej národnej svätyně – Šaštín. Priznám sa, šiel som na tento program s istými otáznikmi.

Pri Sedembolestnej

Šaštín som poznal ako cieľ púti skôr pre staršie generácie. Čo tam budeme dva, či tri dni robiť s deviatkami z Petržalky? Ani oni sa netváрили veľmi nadšene. Niektorí si spomenuli, že tam kedysi boli s babkou, iní o tom mieste ani poriadne nevedeli. Mali sme čo robiť, aby sme ich motivovali, ale nakoniec sa nazbierala pekná skupinka. To čo tu chcem napísať je, že celý tento pobyt pri Sedembolestnej bol pre mňa veľkým príjemným prekvapením. Celé prostredie – ubytovanie v starobylom kláštore, rôzne možnosti pre hry, ktoré poskytuje príslahlé „orató“ spravované saleziánmi, pochopenie komunity miestnych saleziánov pre niekedy nesprátnych mladých, ale hlavne neustála tichá prítomnosť Sedembolestnej v bazilike, do ktorej sme mali kedykoľvek prístup – pôsobilo na mladých tak, že hoci počasie nebolo najprajnejšie a skoro celý čas sme museli byť vo vnútri, tento víkend zanechal krásne spomienky. Ani neviem, koľkokrát som sa potom napočúval: Kedy zase pôjdeme do Šaštína? Neveril som vlastným ušiam, keď som nasledujúci týždeň počul z úst aj tých „problémových“ mladých: „Pán kaplán, ja som až plakala od radosti, taký to bol krásny zážitok...“

Čo je také priťažlivé na tomto zapadnutom mieste na Záhorí? Veď možnosti na šport, zábavu, je tu podstatne menej ako v Bratislave. Myslím si, že hlavná odpoveď je táto: Tichá prítomnosť Sedembolestnej! Úcta k nej nestráca svoju aktuálnosť ani v treťom tisícročí a priťahuje starších i mladých.

Načrime trochu do histórie

Kde má pôvod úcta k Sedembolestnej a prečo sa tak zvlášť zakorenila v našom národe? Isto, každý kresťanský národ má vo svojej tradícii hlboko zakorenenú úctu k nebeskej Matke. Ale mať práve Sedembolestnú ako národnú patrónku, to je určitá špecialita nás Slovákov.

Korene pohľadu na Máriu ako Sedembolestnú máme už vo Svätom písme. Spomeňme hlavne tri miesta. Simeon pri obeťovaní malého Ježiša v Chráme sa obrátil na jeho Matku a vyslovil prorocké slová: *tvou vlastnú dušu prenikne meč, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc* (Lk 2, 35). V tej istej kapitole Lukášovho evanjelia sa opisuje stratenie a nájdenie dvanásťročného Ježiša v Chráme, kde mu jeho Matka hovorí: *Pozri, tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali!* (Lk 2, 48). Najvýraznejší obraz ubolenej Matky Pána nájdeme v evanjeliu podľa Jána: *Pri Ježišom kríži stála jeho Matka...* (Jn 19, 25).

Už v spisoch cirkevných otcov nájdeme úvahy o bolestiach Panny Márie (sv. Ambroz, sv. Augustín, sv. Pavlín z Noly, sv. Efrém). Až v 11. storočí však začína osobitná

úcta k Márii Sedembolestnej. Prispeli k tomu duchovní autori ako sv. Bernard, sv. Anzelm, ale aj kniha od neznámeho autora *O utrpení Krista, o bolesti a plači jeho Matky*. V tomto období vzniká veľa umeleckých diel venovaných Bolesťnej Panne. Medzi poetickými dielami vyniká známy spev preložený aj do našej reči *Stabat Mater - Stála Matka bolestivá*, ktorého autorom je podľa tradície taliansky poet, frančiskán Jacopone da Todi. Na rozšírenie úcty k Sedembolestnej v Cirkvi má však najväčšiu zásluhu rehoľa Služobníkov Márie, ktorú založili Siedmi zakladatelia vo Florencii v roku 1233. Ich hlavnou charizmou bolo práve šírenie úcty k Panne Márii, osobitne k Sedembolestnej.

Práve v tomto období sa aj na našom území začínajú stavať kostoly a kaplnky zasvätené Sedembolestnej. Bolo to ťažké obdobie našich dejín. Národ sa spamätával z tatárskych vpádov a pustošení. Pohľad na Sedembolestnú bol útechou jednoduchému ľudu v týchto bolestných chvíľach.

Úcta k Sedembolestnej v celej Cirkvi sa najprv sústreďovala vo Veľkom týždni v spojení so slávením Utrpenia Pána. Neskôr sa jej sviatok slávil v piatok pred Kvetnou nedeľou a nakoniec bol stanovený sviatok Sedembolestnej na 15. septembra v spojení so sviatkom Povýšenia Kristovho kríža, ktorý sa slávi 14. septembra.

Významné potvrdenie úcty k Sedembolestnej ako k patrónke Slovákov prichádza z Rima 23. novembra 1964. Pápež Pavol VI. dekrétom *Quam pulchra* vyhlásil svätyniu v Šaštíne za baziliku minor – menšiu baziliku. V dekréte spomína veľkú úctu Slovákov k Sedembolestnej ako k patrónke celej krajiny. Istotne mnohí z nás si ešte pamätáme návštevu blahoslaveného Jána Pavla II. v Šaštíne. Pripomeňme si, ako on vnímal úctu Slovákov k Sedembolestnej a význam našej národnej svätyně:

Táto svätynia si pamätá veľa pokolení pútnikov, ktorí sem prichádzali zo všetkých končín vašej krajiny, a uchováva spomienku na všetko, čo úzko súvisí s ich životom: na radosť, na smútok a utrpenie, ktoré nechýbali

vo vašich dejinách, ako nechýbajú v živote nijakého človeka a nijakého národa na zemi. Je dobre, keď má človek niekoho, s kým sa môže podeliť o radosti a žiaľ. Je dobre, keď máte vo svojej veľkej slovenskej rodine Matku, ktorej možno dôverovať a zveriť jej všetky bolesti a nádeje. Na tomto mieste ju uctievať ako Sedembolestnú, ako Matku, ktorej srdce bolo pod krížom prebodnuté siedmimi mečmi bolesti, ako to zdôrazňuje tradícia. Je prozreteľné, že práve toto je mariánska svätynia vášho národa, chrám, do ktorého putuje celé Slovensko. Vaši predkovia tu hľadali posilu v životných ťažkostiach. Hľadali tu posilu v časoch poznačených utrpením...

Dnešnou návštevou šaštínskej svätyně sa pápež chce osobitne poďakovať Božej Matke za tento rodinný domov, v ktorom sa môžu všetci obyvatelia Slovenska, všetci veriaci, bez ohľadu na ich národnú príslušnosť, cítiť ako doma a zveriť sa láske Matky, ktorá ich tu stále čaká, aby ich vypočula, pochopila a posilnila. (Ján Pavol II., Homília pri svätej omši v Šaštíne, 1. júla 1995).

Sedem Máriiných bolestí

Na záver si ešte vymenujeme sedem bolestí, ktoré sa podľa pradávejnej tradície pripomínajú, keď sa hovorí o Sedembolestnej:

I. Proroctvo starého Simeona o Ježišovi. V evanjeliu podľa Lukáša starý Simeon predpovedá Márii ťažkosti, ktoré bude musieť stretnúť a prekonávať. *Simeon ich požehnal a Márii, jeho matke, povedal: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, – a tvoju vlastnú dušu prenikne meč –, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“* (Lk 2, 34 – 35).

II. Útek Svätej rodiny do Egypta. Mária a Jozef musia utiecť do Egypta, aby zachránili dieťa Ježiša počas Herodesovho prenasledovania (Mt 2, 13 – 21).

III. Stratenie Ježiša v chráme. Keď mal Ježiš dvanásť rokov, Mária a Jozef ho na tri dni stratili v jeruzalemskom chráme (Lk 2, 41 – 51).

IV. Stretnutie Márie a Ježiša počas Krížovej cesty. Keď Ježiš stúpa s ťažkým krížom na Kalváriu, stretá sa s Máriou (Lk 23, 27 – 31).

V. Mária pri kríži, na ktorom je Ježiš ukrižovaný. Evanjeliom podľa Jána opisuje, ako Mária stála pod krížom, na ktorom bol Ježiš ukrižovaný: *Pri Ježišom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe* (Jn 19, 24 – 25).

VI. Mária prijíma do svojho náručia mŕtveho Ježiša. Po Ježišom dokonaní a zložení z kríža, Mária ho prijíma do svojho náručia predtým, ako ho pochovávajú (Mt 27, 55 – 61).

VII. Mária je pri Ježišom pohrebe. Mária je prítomná, keď Ježišovo telo kladú do hrobu, odkiaľ po troch dňoch vstane z mŕtvych (Lk 23, 55 – 56).

Sedembolestná Panna Mária, patrónka Slovákov – starších i mladých, oroduj za nás!
Jozef Pajerský, kaplán

KÝM MÁŠ MOJŽIŠA - MÁŠ ŠANCU

V deň sviatku Povýšenia svätého Kríža počúvame v katolíckych chrámoch čítanie z knihy Exodus. Predstavme si Izraelitov ako zázračne vychádzajú z Egypta, prechádzajú suchou nohou cez more, putujú púšťou. A Boh je s nimi, stánok stretnutia a nad ním oblačný stĺp sú znamením Božej prítomnosti. Boh je s nimi a napriek tomu v čase skúšky reptajú – proti Bohu aj proti Mojžišovi. Ako trest prichádzajú hady. Ak by nebolo Mojžiša, ktorý sa za nich modlil k Bohu, tak by zaiste zahynuli. Mojžiš je prostredník medzi nimi a Bohom. Kým majú Mojžiša, tak je tu pre nich druhá šanca. Kým majú Mojžiša, majú ešte nádej.

Aj uprostred nášho putovania je Boh. On je Emanuel – Boh s nami. Uprostred každej dediny či mesta je chrám – znamenie Božej prítomnosti. Centrom každého kostola je kríž a oltár ktorý predstavuje Kristovu obeť na kríži. Naším prostredníkom, našim Mojžišom je Ježiš. Keď Izraelitov hrýzli jedovaté hady – obrátili sa na Mojžiša a Boh dal východisko. Mojžiš zhotovil medeného hada a vyzdvihol ho, aby každý poštipaný sa mohol už len pohľadom naň vyliečiť.

To isté vzťahuje na seba Ježiš – *„tak bude Syn človeka vyzdvihnutý na kríž...“*, aby každý, kto v neho verí, kto sa na neho s vierou

obráti, pozrie, nezahynul, ale mal večný život.

Jeden môj známy kňaz bol niekoľko mesiacov vo Veľkej Británii. Popri duchovnej službe navštevoval intenzívne kurzy anglického jazyka. Pri precvičovaní cudzej reči je najdôležitejšia komunikácia, praktické precvičovanie gramatických zásad a snaha jednoducho sa dorozumieť. V skupinke, ktorú navštevoval boli ľudia rôznych národností, rás aj náboženského vyznania. Popri mnohých iných témach jedného dňa sa rozvinula diskusia na tému náboženstvo, viera, Boh.

Každý, kto chcel povedať niečo o svojom náboženstve, viere či „svetonázore“, mohol sa vyjadriť. V skupinke bol aj moslimský duchovný – imám. Ten keď počul vyznanie kňaza o viere v Ježiša Krista mal výhrady voči krížu, hoci Ježiša si vážil ako proroka, ale žeby Ježiš bol Boh, Boží Syn? To určite nie. Tak to by ste mali plné kostoly ľudí, ktorí by sa pred ním skláňali. A aká je realita? Z vašich tridsiatich kresťanských kostolov sme už desať kúpili a prestavali na mešity. A kúpime ďalšie.

To boli slová moslimského imáma. A čo na to môj známy kňaz? Ssamozrejme, ďalej v hlboké viere vyznával, že Ježiš je Boh a vládne práve z kríža. Zaujímavé bolo, že dokonca ani lektor – katolík z Írska si nebol v tej diskusii istý, či Ježiš je Boh. Vraj na náboženstvo chodil, ale nič také, že Ježiš by bol Boh, si nepamätá. Pritom je to najzákladnejšia pravda našej viery.

A poučenie pre nás? Nestačí nám povrchná viera! Treba sa vždy s dôverou skloniť pred našim prostredníkom, pred našim „Mojžišom“, pred krížom, pred Ježišom, Božím Synom. Kým ho máme, máme druhú šancu... **Zdenko Tkáčik, kaplán**

BOLEŠŤ ZO ZRANENIA, RADOSŤ Z ODPUSTENIA

„Čo znamená odpustiť? Na jednotlivé zvolania sme odpovedali odpúšťam. No ja aj chcem odpustiť, ale stále na spôsobení krivdu a bolesť z nej myslím. Nedari sa mi zabudnúť, hoci by som aj chcela. Je to neodpustenie?“ Zaznela otázka po jednej pravidelnej štvrtkovej adorácii, ktorú pán farár venoval odpusteniu. Tu je odpoveď na túto isto nelahkú a zložitú otázku.

Jedno naše slovenské porekadlo hovorí: Aký otec, taký syn, aká matka taká Katka. Chce vyjadriť skutočnosť, že deti sa v mnohom podobajú na svojich rodičov, a to tým, že zdedia mnohé charakteristické vlastnosti rodičov. Čosi podobné platí aj o nás a našom duchovnom živote. Aj keď sa v prirodzenom poriadku tieto dedičné vlastnosti môžu, ale nemusia prejavíť v deťoch, od nás sa v duchovnom živote žiada, aby sme sa podobali nášmu Nebeskému Otcovi. Je to doslovne Boží príkaz: *„Vy teda buďte dokonali, ako je dokonalý váš nebeský Otec“* (Mt 5, 48). Sme deti nášho Nebeského Otca a on nás volá, aby sme sa na neho „podobali“, čiže, kto vidí nás, aby v nás spoznal Boha.

Schopnosť odpustiť – Božia schopnosť

Boh chce, aby sme sa mu podobali aj my tým, že sa budeme usilovať byť milosrdní. Božia láska voči nám sa prejavuje ako milosrdná láska, odpúšťajúca, zľutujúca sa. Pán Boh sa na vrchu Sinaj Mojžišovi predstavil: *„Pán, Pán je milostivý a láskavý Boh, zhovievavý, veľmi milosrdný a verný. On preukazuje milosrdenstvo tisícim, odpúšťa nepravosť, zločiny a hriech“* (Ex 34, 6.7). Pán Boh bol vždy pripravený odpustiť svojmu ľudu, keď sa ľud proti nemu vzbúril. Zasiať však aj ďalej, nečakal, kým bude Izrael ľutovať, ale hľadal cesty, ako ho priviesť k ľutosti, pokániu a prosbe o odpustenie. Boh sa neodvrátil od svojho ľudu, nepovedal: *„Už nikdy nechcem mať s tebou nič spoločné. Už nikdy ťa nechcem vidieť. Ja som už s tebou skončil. Boh bol*

vždy ten, ktorý sa snažil spájať popretfhané putá. Vždy si spomenul na svoju prisahu, na svoje slovo, ktoré dal praotcovi Abrahámovi a usiloval sa hľadať spôsoby a cesty, ako opäť priviesť svoj ľud k sebe. Prichod Ježiša Krista, Božieho Syna, je takisto iniciatívou Boha priviesť k sebe svoj ľud, napraviť, čo bolo pokrivené a spojiť, čo bolo rozdelené. Ježiš sám je najväčším zjavením Božieho milosrdenstva, ktoré ponúka všetkým odpustenie a spásu. Vo svojich podobenstvách kládol veľký dôraz práve na poukázanie a objasnenie Božieho milosrdenstva. Na kríži odpustil všetkým, ktorí mu ublížili a svojou smrťou nám všetkým zaslúžil odpustenie, zmierenie a spásu.

Odpustenie človeka ako podmienka Božieho odpustenia

Pán Ježiš nám svojho nebeského Otca predstavuje v podobenstve o márnotrattnom synovi ako milosrdného Otca, čakajúceho na návrat svojho syna. Niektorí toto podobenstvo nazývajú podobenstvom o márnotrattnom synovi a milosrdnom otcovi. Ježiš však neostáva iba pri poukázani na Božie milosrdenstvo. Ide ďalej a robí ho záväzným aj pre nás. *„Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!“* (Lk 6, 36). To potom znamená, že nielenže Boh odpúšťa nám, ale máme aj my odpúšťať tým, ktorí sa prehraja voči nám. Ježiš viaže tieto odpustenia spolu tak, že Božie odpustenie závisí od nášho odpustenia, keď hovorí: *„Lebo ak vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj váš nebeský Otec vám odpustí. Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vaše hriechy“* (Mt 6, 14). A v modlitbe Otčenáš, kto-

rú naučil svojich učeníkov, dáva najavo, že miera, ktorou nám Boh odpúšťa, bude priamoúmerná miere nášho odpustenia: koľko odpustíme my, toľko odpustí aj Boh nám: *„A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinnikom“* (Mt 6, 12).

Z toho je potom jasné, že **Pán si želá, aby sme vždy odpúšťali**. Tak to povedal aj Petrovi, ktorý sa ho spýtal, koľko ráz má odpustiť svojmu vinnikovi. *„Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehraje? Azda sedem ráz?“* Ježiš mu odpovedal: *„Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiat sedem ráz“* (Mt 18, 21.22). Ježiš mu hneď porozprával podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi, ktorý nechcel odpustiť dlžobu (100 denárov – t. j. asi 2 000 eur), hoci jemu pán odpustil oveľa väčšiu dlžobu (10 000 talentov – t. j. 262 ton striebra!!!). Sluhu nakoniec vydali mučiteľom, kým dlh nezaplátí a Ježiš končí podobenstvo slovami: *„Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi“* (Mt 18, 35).

Tu vidíme, aké dôležité v živote človeka je odpustiť. Neodpustením staviame prekážky Božej milosti, aby v nás mohla účinne pôsobiť a aj nám priniesť odpustenie, ktoré potrebujeme. Neodpustením môžeme ohroziť svoju večnú spásu, neodpustením sa vystavujeme nebezpečenstvu odmietnutia Boha a zmarenia všetkého dobrého, čo sme v živote vykonali. Neodpustenie je ako jed; zopár kvapiek dokáže nakažiť, čiže znehodnotí aj hektolitre predtým čistej a pitnej vody.

Odpustenie ako dôvod na zásluhu v nebi

Neodpustenie je vlastne neposlúchnutie Božieho príkazu. **Neodpustením dávam najavo, že v tejto veci neberiem vážne Božie slovo o odpúšťaní**. Neodpustenie je vlastne ne-

nasledovanie Ježiša Krista, pretože on nám ukazuje, že máme odpúšťať a že cesta kresťanského života je cestou odpúšťania. Ježiš sa sám na kríži modlil: *Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia* (Lk 23, 34). Cesta odpúšťania je zvláštna cesta lásky, kresťanskej a teda Kristovej lásky; lásky, ktorá nečaká čo dostane späť, **ale dáva lásku zadarmo**. Prejavom tejto lásky je aj láska nielen k tým, čo nám ublížili, ale aj k tým, čo nás nemilujú alebo sa o nás nezaujímajú. Pán to vyjadruje slovami: *Lebo ak milujete tých, ktorí vás milujú, akú odmenu môžete čakať? Vari to nerobia aj mýtnici?* (Mt 5, 46).

Je odpustenie a zabudnutie na zlo to isté?

Odpustenie znamená **jednak ochotu** odpustiť, ktorá prerastie potom do **rozhodnutia odpustiť**, hoci môžeme ešte stále pociťovať bolesť zranenia a radšej by sme sa dotýčnej osobe vyhli. Rozhodnutie odpustiť je **skôr vec našej vôle a nie srdca a citov**. City môžu byť zranené a budú potrebovať čas na zahojenie, ale vôľa má robiť nápravu hneď.

Emocionálna pamäť je totiž „najdlhodo-bejšia“. Často zabudnem, čo mi druhý povedal a čo mi urobil, ale nezabudnem, ako som sa pritom cítil. Keď som sa cítil ukričdený, nezabudnem na to tak rýchlo.

Konkrétne to môže znamenať: Nemám druhému prijať zlo a robiť zlo (úroveň vôle – to dokážem, ak chcem), ale nemám zakázané si to pamätať. Emocionálna pamäť totiž nefunguje ako počítač: vymažem a niet po fakte ani stopy. Ale vždy keď mi pride na myseľ, čo sa stalo, som ochotný úmyselne nad tým viac nerozmýšľať, ani to „do nemoty“ stále nespomínať.

Boh nám dáva svojho Svätého Ducha, ktorý je Duchom takejto lásky; lásky, ktorá dáva a nečaká späť; lásky, ktorej podstatou je dávanie. Pekným obrazom takejto lásky je **kokosová palma**. Keď do nej udriete, zhodí vám kokosový orech, čiže odmeni sa vám dobrom za „zlé“.

Príčiny a dôsledky neodpustenia

Koreňom neodpustenia je väčšinou vnútorná pýcha. Tá spôsobuje, že sa cítime urazení, dotknutí, ponížení, zranení, nedocenení. Pýcha reaguje hnevom a neodpustením na urážky, ublíženia a údery života. Nerozlišuje, či je to úmyselné alebo neúmyselné. Neodpustením, daním najavo svojho odstupu, sa pomstí tým, čo ju urazili a nedali jej to, čo chcela dostať. Tu vidíme, ako je potrebná pravá pokora, ktorá nás vedie k tomu, že vieme prijímať a znášať aj urážky, nepochopenia, a zrady.

Zo života slávneho talianskeho maliara

Leonarda Da Vinciho som čítal jednu príhodu. Keď bol tesne pred dokončením svojho diela *Posledná večera*, mal neprijemnú hádku s iným maliarom. Leonardo bol taký nahnevaný, že sa rozhodol, že ako tvár pre postavu Judáša použije tvár spomínaného maliara, a tak sa mu pomstí na dlhé roky. Každý, kto sa pozrie na ten obraz, spozná v Judášovi dotýčného maliara. Preto aj ako prvú zo všetkých tvári dokončil tvár Judáša. Keď však mal maľovať tvár Krista, nemohol sa pohnúť ďalej. Čosi mu akoby bránilo pokračovať, nemal kreativitu, a jeho pokusy namaľovať peknú tvár sa vždy skončili neúspešne. Nakoniec prišiel k záveru, že to, čo bolo príčinou jeho neúspechu a zastavenia sa v maľovaní, bola skutočnosť, že tvár svojho nepriateľa namaľoval ako Judáša. Preto sa rozhodol, že tvár Judáša premaľuje. Keď tak urobil, mohol sa smelo vrátiť k tvári Krista, a potom sa mu maľovalo veľmi dobre a podarilo sa mu zobraziť veľmi peknú tvár Krista. Mohli by sme povedať, že keď sa Leonardo vzdal práva na pomstu a odvetu, a urobil dobré rozhodnutie, „zlomil moc nenávisti“, ktorá ho zväzovala, a dovolil Kristovej láske, aby mala posledné slovo. **Ján Sitár, kaplán**

Dokončenie v nasledujúcom čísle.

NAŠA FARSKÁ UNIVERZITA

V predchádzajúcom, augustovom čísle sme v tejto rubrike uvažovali o putovaní a pútnických miestach. Naši čitatelia sa mohli dočítať, že poznáme viacero kategórií pútnických miest. Sú to pútnické miesta zasvätené Bohu v tom najvlastnejšom zmysle, napríklad vo Svätej zemi baziliky Božieho narodenia, Božieho hrobu..., pútnické miesta spojené s Pannou Máriou, Ježišovou Matkou a pútnické miesta spojené so životom niektorého svätca. V tomto čísle ponúkame krátku charakteristiku mariánskych pútnických miest spojených so zjaveniami Božej Matky, ktoré Cirkev doteraz z viac ako sedemdesiatich miest údajných zjavení uznala ako miesta zjavenia Panny Márie.

• **Guadaloupe – Mexiko. Dňa 9. decembra 1531 sa Panna Mária zjavila** indiánovi Juanovi Diegovi. V roku 1754 pápež Benedikt XIV. v bule cirkevne potvrdil guadalupský zázrak a neskorší pápeži vždy znova nielen zdôrazňovali zákonnosť tohto potvrdenia, ale priznávali mu čoraz vyššie uznanie. V roku 1976 bola vybudovaná nová bazilika poskytujúca priestor pre desaťtisíc ľudí, pretože starej katedrále hrozí, že sa zaborí do bahnitého podlažia. Napokon Ján Pavol II. pri príležitosti 450. výročia zjavenia v roku 1981 a potom opäť na jar 1990 ako prvý pápež navštívil Guadaloupe, ktoré patrí medzi najväčšie svätyně zasvätené Panne Márii. **Guadaloupe ročne navštívi asi 25 miliónov pútnikov.**

• Na zozname katolíckych pútnických miest v Európe pribudlo ďalšie. Stalo sa ním alpské francúzske mestečko **Saint-Etienne-le-Laus**. Cirkev **4. júna 2008 uznala**, že sa tu pred niekoľkými storočiami zjavila Panna Mária. V histórii počtov mariánskych zjavení pritom **Saint-Etienne-le-Laus drží špecifický rekord – zjavenia tam trvali viac ako 50 rokov**. Už v roku **1664** sa tam po prvýkrát zjavila Panna Mária, vtedy sedemnástočnej pastierke Benoite Rencurelovej. Opakovane sa jej potom zjavovala až do jej smrti v roku **1718**. Podob-

ne ako v Lurdoch, aj tam sa „dejú“ nevy-svetliteľné uzdravenia. Zázračné liečivé schopnosti má údajne olej, ktorý horí vo večnom svetle baziliky. Cirkev zatiaľ zázračnosť týchto uzdravení neuznala. Takisto aj Benoite Rencurelová, ctihodná Božia služobníčka zatiaľ nebola vyhlásená za blahoslavenú. Uznanie miesta zjavenia Panny Márie a zázrakov vyličenia sú totiž rozdielne záležitosti. *Cirkev skúma tieto veci osobitne, jedna nie je závislá od druhej.*

• **Zjavenie Panny Márie svätej Kataríny Labouré v Paríži v r. 1830.** Panna Mária sa **Kataríny Labouré**, v tom čase novicke v Spoločenosti dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul v Paríži na ulici du Bac **zjavila 27. novembra**. Zjavenie sa uskutočnilo v kaplnke sestier v sobotu večer (o pol šiestej) pred Prvou adventnou nedeľou, v čase, keď novicky v tichu rozjímal. Svätá Katarína Labouré to opisuje takto: „Panna Mária sa zjavila vo výške obrazu sv. Jozefa. Stála. Držala zlatú guľu. Na nej bol malý krížik. Guľa predstavovala zemeguľu. Ruky držala voľne vo výške pásu. Oči mala obrátené k nebu. Tvár mala krásnu. Ťažko by som ju vedela opísať. Zrazu som zbadala na rukách prstene. V každom boli primerane veľké drahokamy. Najväčšie drahoka-

my vrhali najsilnejšie lúče, najmenšie najslabšie. Lúče sa rozširovali tak, že dolu splývali. Nohy som nevidela. Počula som vnútorný hlas: ‚Táto guľa predstavuje celý svet, hlavne Francúzsko... a každého človeka zvlášť.‘ Potom pokračovala: ‚Krása a jas lúčov, takých nádherných, je symbolom milostí, ktoré rozdávam všetkým, čo o ne prosia.‘ Dala mi poznať, že je jej milé, keď ju o ne prosíme. ‚Drahokamy, ktoré nevy-sielajú lúče, predstavujú milosti, ktoré si ľudia zabúdajú prosiť.‘ Potom sa okolo Panny Márie utvoril oválny obraz. V polkruhu bol nápis: **Ó, bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame**. Napisaný bol zlatými písmenami. Počula som vnútorný hlas: ‚Daj zhotoviť takúto medailu. Ti, čo ju budú nosiť s dôverou, dostanú mnoho milostí.‘ Potom sa obraz otočil.“ Svätá Katarína o tom hovorí takto: „Na druhej strane medaily som videla písmeno M, nad ním kríž. Opieral sa o krátku priečku. Pod písmenom M boli presväté Srdcia Ježiša a Márie. Rozoznala som ich dobre, lebo na jednom bola trňová koruna a druhé bolo prebodnuté mečom.“ Katarína všetko vyrozprávala svojmu svedníkovvi – otcovi Aladelovi. Po mnohých ťažkostiach **v lete r. 1832 boli vyrazené prvé medaily**. V Paríži v tom čase zúrila cholera. Prvé medaily rozdávali dcéry kresťanskej lásky. Nasledovali mnohé uzdravenia, obrátenia a dôkazy zvláštnej ochrany Panny Márie. Zázraky sa množili. **Od februára 1834 ľud volá medailu Zázračná**.

• **Zjavenie Panny Márie v La Salette v r. 1846.** La Salette, dedinka ukrytá medzi

(Dokončenie na s. 6)

PREDSTAVUJEME NOVÉHO KŇAZA FARNOSTI

V augustovom čísle sme na stránkach nášho časopisu predstavili jedného z dvoch nových blumentálskych pánov kaplánov, d. p. Jozefa Pajerského. Zároveň s ním prišiel do farnosti aj pán kaplán JÁN SITÁR, ktorého našim čitateľom predstavujeme v tomto čísle. Hoci trochu oneskorene aj jeho srdečne vítame ako kňaza, ale aj ako nádejnýho spolupracovníka nášho farského časopisu.

• **Pán kaplán, vítam Vás na stránkach nášho Blumentálu a dúfam, že tak ako v minulosti veľká väčšina Vašich predchodcov, budete aj svojimi článkami posilňovať vo viere tých, ku ktorým Vás Pán poslal. Nesklamete čitateľov, ktorí mesiac čo mesiac rozoberú tisíc kusov nášho farského časopisu?**

- Ďakujem za privítanie. Teším sa, že naša farnosť (stala sa totiž už aj mojou - lebo mi tu Pán prostredníctvom hierarchie zveril poslanie) má farský časopis a aj touto formou prežíva spoločenstvo medzi sebou a zároveň má možnosť postupne rásť v poznaní Pána Boha. Aj keby sa našlo mnoho múdrejších a skúsenejších kňazov na písanie článkov, nebudem sa vyhábať tejto službe.

• **Pochádzate z Bratislavy. Vašou farnosťou bola Kalvária. Čo Vám ako Bratislavčania hovorilo slovo Blumentál?**

- Územne patrim naozaj do farnosti Kalvária. Mój otec tam ako mladý miništroval. Mama si zasa ako vysokoškoláčka obľúbila kapucínsky kostol, a tak sme ako deti chodievali raz do jedného, inokedy do druhého kostola. Neskôr sa moja účasť v kostole viazala aj k škole - pred začatím vyučovania som chodil na sväté omše do Kostola Najsvätejšej Trojice - kostol bol blízko pri mojej základnej a strednej škole. Tam som miništroval aj pátrovi Míchalovi, ktorý teraz v nedele večer slúži sväté omše v Blumentáli. A čo mi hovorilo slovo Blumentál? Predovšetkým, že v tomto kostole je veľa veľa svätých omší a chodí tam veľa ľudí. Sväté omše začínajú veľmi skoro - keď ešte spím. Keď som sa stal bohoslovcom, otec arcibiskup Sokol nám približoval svoje kaplánske zážitky - spomínal množstvo mládeže, ktorej sa rád venoval a aj si posťažoval na množstvo práce, ktorú tu v tom čase mal. Vyslovene hovoril, že to bolo „koňovanie“, čo sme si vysvetľovali ako enormnú námahu, ktorú v tom čase ako kaplán musel vynaložiť.

• **Váš mladší brat Cyril (teraz kaplán v Katedrále svätého Martina) si vykonával v našej farnosti diakonskú prax a už vtedy sme vedeli, že má ešte dvoch bratov kňazov. Ako sa rodí v rodine toľko kňazských povolanií?**

- To by som aj ja rád vedel. Poznám totiž aj iné rodiny, kde by sa povolanie dalo čakať, ale nenájdete tam ani jedno. Myslím si, že úplne to vysvetlí až Pán, keď príde k nemu domov... Čo sa týka našej rodiny - prekvítal v nej život modlitby. Ako dieťa si nepamätám na večer, kedy by sa so mnou oco alebo mama nepomodlili. Rodič sa zvykol modliť s každým dieťaťom samostatne - konkrétne podakoval Pánu Bohu, za to čo sa mi podarilo a odposlal namiesto mňa nebeského Otca za to, čo som počas

dňa „vyparatil“; prosil tiež za ľudí, o ktorých som mu hovoril. Keď sme boli starší, osobná modlitba menila formy, ale na záver sme sa spoločne zvykli pomodliť desiatok ruženca. Od prvého svätého prijímania ma rodičia nikdy nenútili ísť do kostola. Chodil som takmer denne, lebo som vedel, že aj mama chodí takmer denne. Ona (niekedy aj s ocom) chodila ráno na šiestu, ja som chodieval najprv večer a potom tiež ráno, ale na siedmu - pred začatím vyučovania. O svojom povolanií som v rodine nehovoril. Bral som to tak, že je to niečo veľmi súkromné - medzi mnou a Bohom - je to naša spoločná tajnosť. Jedine môj stály spovedník, ktorý pravidelne navštevoval našu rodinu, o tom niečo vedel. Po rodine jemu vďačím za cenné rady, príklad v kňazskom živote, ako aj za živé svedectvo viery.

• **Váš najstarší brat, tiež kňaz, pôsobí v zahraničí - v USA, je tam natrvalo?**

V roku 2007 mu na kaplánske zazvonil telefón s otázkou, či vie spovedať po anglicky. Vtedy ešte netušil, že pozitívna odpoveď bude znamenať jeho niekoľkoročnú službu aj medzi Slovámi „za veľkou mláskou“. Marek - tak sa brat volá - by mal svoju službu v Amerike skončiť k 30. 6. 2012. Teším sa, že po piatich rokoch budeme mať k sebe opäť menšiu vzdialenosť.

• **A čo najmladší brat?**

Najmladší brat študoval ekonómiu a momentálne pracuje ako účtovník. Keď sa ho ľudia opýtajú, či aj on nerozmýšľa o kňazstve, zvykne s úsmevom odpovedať: „Niektomu musí aj rod zachovať.“

• **Váš brat Cyril kedysi povedal, že on z Vás troch bol vlastne prvý, ktorý sa rozhodol pre kňazstvo. Vraj o ňom uvažoval už ako dvanásťročný. Kedy sa vo Vás zrodila túžba stať sa Kristovým kňazom?**

Detské predstavy, v ktorých som túžil po rôznych uplatneniach (smetiari, vodič autobusu, pilot), vystriedalo viacero serióznych úvah. Chcel som byť elektrotechnickým inžinierom (podľa vzoru otca), lekárom (zachraňovať ľudské životy je vznešnejšia činnosť ako ťukať do klávesnice) a nakoniec sa obnovila aj túžba stať sa kňazom. Bolo to vtedy, keď som bol ôsmak a mal som si podať prihlášku na strednú školu. Vtedy som zatúžil stať sa kňazom a v druhom ročníku strednej školy som sa rozhodol definitívne. Mal som na to hlavne dva dôvody: Po prvé preto, že som chcel byť blízko pri Pánu Ježišovi - no a kto je bližšie ku Kristovi ako kňaz pri slávení svätej omše? A potom - keď kňaz rozhršuje, sám Kristus odpúšťa hriechy; keď krstí - sám Kristus krstí. Po druhé preto, že som túžil pomáhať ľuďom. Lekár zachraňuje telesný život - ten trvá možno eš-

te niekoľko dní, rokov či desaťročí. Ale keď kňaz privedie dušu na správnu cestu, zachráni jej večný život - a tento život bude určite trvať oveľa dlhšie ako niekoľko desaťročí, storočí, či tisícročí...

• **Sviatosť kňazstva ste prijali v roku 2008. Kadiaľ viedli Vaše kroky po vysviacke? Vaša „posledná štácia“ pred blumentálskou farnosťou boli Malacky. Viem, že ste tam veľmi úspešne pracovali s deťmi a s mladými. Sú to deti a mladí, ku ktorým máte najbližšie?**

Moja prvá diakonská prax bola na Katarinke - v tábore, kde som bol s mladými 24 hodín denne - pri práci, modlitbe, pri zábave či odpočinku vo vojenskom stane. Najstarší veriaci tejto „farnosti“ boli tridsiatnici. Určite aj to bolo súčasťou Božieho plánu. Prvý rok presbyterátu som prežil vo Farnosti Svätej rodiny v Petržalke. Veľa vecí som tam robil prvý raz. Pán farár mal so mnou veľkú trpezlivosť a dokonca s potešením konštatoval, že je to také sympatické vidieť nového kňaza, ako robí všetko prvýkrát. V tejto farnosti ma vystriedal kaplán Jožko Pajerský, s ktorým sme teraz obaja v Blumentáli. Pre zaujímavosť spomeniem, že jeho brat ma zase vystriedal v Malackách - takže aj ako rodiny máme mnoho spoločného. Druhý a tretí rok kňazstva som prežil v Malackách. Pán dekan mi okrem iného zveril mladých, pretože, ako hovorieval: „Si mladý, máš k nim najbližšie.“ Čo bolo uslovné a úspešné nechám ohodnotiť Pánu Bohu - väčšinový podiel mal určite on. V práci mi však efektívne pomáhal pán dekan; nechal mi púť a dôveru pre prácu s mladými. A veľkou oporou mi boli aj rodičia detí a animátori, s ktorých aktívnou spolupracou sme dokázali urobiť veľa spoločných aktivít.

• **Povedzte prosím, čo Vás ako kňaza najväčšie formuje? Kde čerpáte silu na to, ako v tomto nám veriacim opäť neprajnom svete obstáť?**

- Usilujem sa denne rozjímať - robiť si zamyslenia nad Božím slovom formou *lectio divina*. Úmyselne si vyberám iné texty ako sú počas bohoslužieb - aby som počúval Pána vzhľadom na môj život a nerobil si z rozjímania prípravu na homíliu. Takisto sa usilujem denne sa zastaviť v kostole aspoň na krátku adoráciu. A ako získať pre Krista veriacich? Apoštolí sa celú noc namáhali a nadarmo - až kým im sám Pán neposlal ryby do sietí. Toto evanjelium ma oslovuje aj vzhľadom na novú evanjelizáciu: Nie je dôležité mať mnoho aktivít, ale tie, ktoré si želá Pán - ktoré konáme s jeho požehnaním; ktoré konáme na jeho slovo.

• **Váš predchodca d. p. Poša nám Blumentálcom ostane v pamäti ako kňaz Eucharistie. Na jeho „štvrtkové“ adorácie sa veľa veriacich tešilo. Ste aj Vy kňazom Eucharistie?**

Myslím si, že každý kňaz je zameraný predovšetkým na Eucharistiu. Obdivujem to, čo som počul o adoráciách pána kaplána Pošu; pokúsím sa ísť v jeho šľapajach.

Tešíme sa, že Vás Pán poslal práve k nám a že nás budete privádzať čoraz bližšie ku Kristovi aj cez náš farský Blumentál.

Ďakujem za rozhovor. X. Duchoňová

(Dokončenie zo s. 4)

horami vo Francúzskych Alpách, v diecéze Grenoble leží 1800 m n.m. tam sa **19. 9. 1846** stretli s Krásnou Paňou dvaja pastierikovia štrnásťročná Melánia a jedenásťročný Maximin. Krásna Pani sa s nimi dlho zhovárala a potom odišla, vzdalujúc sa v jasnom svetle. **19. septembra 1851 biskup diecézy Grenoble Philibert de Bruillard vydal Oficiálny dekrét o pravdivosti zjavenia.**

• **Zjavenia v Lurdoch Bernadete Soubirousovej v r. 1858.** Zjavenie Panny Márie štrnásťročnému dedinskému dievčatku Bernadete Soubirousovej sa začalo **11. februára 1858** pri vchode do jaskyne neďaleko dediny Lurdy, ktorá je dnes mestom. Išlo o prvé z 18 zjavení Bernadete.

• **Zjavenie Panny Márie vo Wisconsinse v októbri 1859.** Na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, **8. decembra 2010**, bol v USA zverejnený diecézny dekrét, ktorým **Cirkev uznáva zjavenia Panny Márie vo Wisconsinse.** Na svätej omši ho predčítal biskup Green Bay. Mons. David Ricken vyhlásil: S morálnou istotou a v súlade s normami Cirkvi dosvedčujem, že udalosti, zjavenia a vyjadrenia odovzdané Adele Briseovej v **októbri 1859** vykazujú podstatu nadprirodzeného charakteru, a týmto spôsobom schvaľujem tieto zjavenia ako dôveryhodné – hoci nie povinné – pre kresťanských veriacich.“ Champion vo Wisconsinse sa stal prvým a zatiaľ jediným miestom s cirkevným schválením zjavení Panny Márie v Spojených štátoch amerických. Išlo o tri zjavenia Panny Márie mla-

dej prístahovalkyni z Belgicka Adele Briseovej (1831 – 1896).

• **Zjavenie deťom Eugenovi a Josephovi Barbadetovým v Pontmaine počas francúzsko-nemeckej vojny v r. 1871.** Tu zaznela veľká výzva modliť sa za pokoj vo svete.

• **Zjaveniu Panny Márie vo Fatime** predchádzalo zjavenie anjela. V roku 1915 a 1916. Celkom tri razy. Potom nasledovalo zjavenie Panny Márie v takýchto dátumoch: **13. mája, 13. júna, 13. júla, 19. augusta, 13. septembra, 13. októbra.**

Po týchto pravidelných zjaveniach sa Panna Mária deťom zjavila ešte niekoľkokrát. Jedno zjavenie mala ešte Hyacintka tesne pred smrťou. Panna Mária Lucii povedala, že Hyacintku a Františka si zoberie veľmi skoro, ale ona na určitý čas ostane na tomto svete. **Panna Mária sa Lucii zjavila viackrát v kaplnke kláštora**, do ktorého Lucia vstúpila. Dôležité zjavenie mala Lucia 10. decembra 1925 a v roku 1929. František zomrel 4. 4. 1919, Hyacintka 20. 2. 1920, blahorečení boli 13. 5. 2000 vo Fatime. Lucia zomrela 13. 2. 2005.

• **Zjavenie Panny Márie piatim deťom (tridsaťkrát) v Belgicku v r. 1932.**

• **Zjavenie Panny Márie v Baneaux v Belgicku dvanásťročnej Mariette Becovej trvalo od 15. januára do 2. marca 1933.** Zjavenia v Baneux Notre-Dame Cirkev uznala 22. 8. 1949 za pravé.

• **Zjavenia Panny Márie, ktoré sa začali v roku 1981 v Kihebo v Rwande.** Vo vyhlásení sa hovorí, že existujú dobré dôvody na presvedčenie o pravosti zjavení, ktoré sa začali 28. novembra 1981. Z početných vizionárov sú však vierohodní iba prví traja:

Alphonsine Mumureke, Nathalie Mukamazimpaka a Marie-Claire Mukangango. Mária sa vizionárkam zjavila ako „Nyina wa Jambo“ teda „Matka Slova“. Zjavenia boli ukončené už v roku **1983**, všetky ďalšie správy o údajných zjaveniach nič nové neobsahovali. V texte vyhlásenia sa zdôrazňuje, že aj po uznaní ich vierohodnosti Cirkvou, zostáva na každom veriacom, aby ich prijal či odmietol. Mariánska svätýňa v Kibeho, do ktorej od začiatku osemdesiatych rokov prúdia stotisíce afrických veriacich, sa bude naďalej volať „Svätýňa našej milej Panej bolesti“. Toto miesto má veľký význam pre obrátenia ľudí a zmierenie rozdelenej krajiny.

Ostatné miesta údajných zjavení

Toto sú doteraz Cirkvou uznané miesta mariánskych zjavení vo svete. Ostatné miesta, ktoré majú byť miestami zjavení, Cirkev dôkladne skúma. Ide napríklad aj o Medžugorie. Aj na Slovensku by mali byť niektoré miesta vyhlásené za miesta zjavení, no podľa noriem Kánonického práva je povinnosťou biskupa dôkladne skúmať a potom sa v procese skúmania pravosti zjavení môže pokračovať ďalej, a to ako z uvedeného vyplýva, môže trvať aj niekoľko desaťročí alebo aj stáročia.

Putujme! Putovanie je veľmi významné, pomáha nám vnútorne sa stíšiť a nachádzať silu na nasledovanie Krista. Preto pútnické miesta či už vznikli na základe zjavenia alebo na základe úcty, sú aj pre našu generáciu a časy veľkou výzvou.

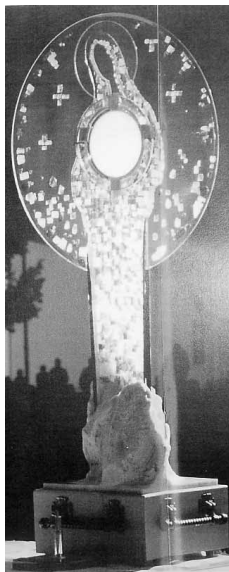
Daniel Dian

TRIDSÄŤ ROKOV MEDŽUGORIA

Tento rok **24. júna** si v Medžugorí pripomínali tridsaťte výročie udalosti, pri ktorej sa **šiestim deťom vo veku 9 – 17 rokov**, zjavila Panna Mária s dieťaťom v náručí. Podrobnejšie som o tomto mieste, histórii a okolnostiach zjavenia, písala na stránkach nášho časopisu presne pred rokom. Vyjadrila som aj túžbu a prosbu k Božej Matke, znova sa ta vrátiť.

Tentoraz som už návštevu tohto pútnického miesta neprežívala s takým napätím a očakávaním niečoho nového, zvláštneho a zaujímavého. Skôr som to vnímala ako návrat domov, k niekomu kto ma čaká, víta a miluje. Potvrdila sa mi stará múdrosť, že *človek vníma len ten svet, ktorý nosí v sebe.* Ako svet vnímame, záleží od nášho vnútra, v nás je to zrkadlo ktoré všetko zachytáva a odráža. Preto ho musíme neustále čistiť a leštiť, aby sa Božia krása mala kde odraziť a zaplaviť nás šťastím.

Medžugorie nie je zatiaľ Cirkvou uznané za miesto zjavenia ako Lurdy a Fatima. Pred rokom bola na podnet Svätého Otca Benedikta XVI. ustanovená medzinárodná komisia, ktorá má skúmať medžugorský jav. V novembri 2010 zverejnil pápež apoštolský list **Verbum Domini** ako ovocie biskupskej synody spred dvoch rokov, ktorá sa zaoberala predovšetkým Božím slovom. V tomto liste sa hovorí aj o súkromných zjaveniach: Ježiš Kristus a jeho príbeh sú *konečným platným slovom, ktorým hovorí Boh ľudstvu. Z toho dôvodu sa nedá očakávať už žiadne verejné zjavenie pred zjavením nášho Pána Ježiša Krista v sláve.* Preto treba veriacim pomáhať, aby rozlišovali Božie slovo od súkromných zjavení. *Súkromné*

zjavenia nie sú na to, aby dopĺňali Kristovo zjavenie, ale majú pomáhať v istom časovom období hlbšie prežívať Božie slovo. Kritériom a meradlom pravdy súkromného zjavenia je zameranie na Krista. Zdôrazňuje sa aj

úloha Panny Márie ako Božej Matky a Matky viery. Mária rozumie Božiemu slovu, ako to vyplýva z jej slov v chválospeve Magnifikat, ktorý je portrétom Máriinej duše a srdca. Mária je úplne preniknutá Božím slovom, a tak Medžugorie nepretržite pozýva k niečomu jednoduchému, no veľmi dôležitému – pozýva žiť podľa Evanjelia. Vieme o Evanjeliu, no nežijeme podľa neho. Posolstvá Božej Matky nás vyzývajú: *Milé deti, žite tak, ako vám to povedal môj syn.* Medžugorie teda neprináša nič nové, iba obnovenú výzvu žiť podľa Evanjelia.

Dňa 22. júna t. r. pri príležitosti tridsaťteho výročia medžugorských zjavení po večernom modlitbovom a liturgickom programe na vonkajšom oltári kostola sv. Jakuba, predseda združenia *Komunita Kráľovnej pokoja* Piotr Ciolkiewski z poľského Radomu odovzdal Medžugoriu monštranciu, ako dar mestu na znak vďaky za všetko to, čo Kráľovná pokoja urobila pre dnešný svet. Je vyrobená z prekrásneho křistálu a ozdobená viacerými druhmi drahých kameňov. Monštrancia je vrcholným dielom súčasného sakrálneho umenia. Je vysoká 150 cm a váži 25 kg. Autorom je umec Mariusz Drapikowski z Gdanska. V ten večer ju požehnal medžugorský farár Petar Vlašič. *Kľaňanie sa presvätej Oltárnej sviatosti už dnes predstavuje zážitok neba na zemi. Vyjadruje otvorenosť daru pokoja, ktorý sa rodí v našich srdciach a ktorý má byť zá-*

kladom medziludských vzťahov na celom svete, aby bol dosiahnutý všeobecný mier. Spoločnosť Kráľovnej pokoja vyjadrila radosť z prijatia tohto daru, ktorý je znakom veľkej vďaky pútnikov prichádzajúcich na toto miesto modlitby, miesto, na ktorom za posledných tridsať rokov mnohí dostali od Boha množstvo milostí. Farnosť Medžugorie sa tým pripojila k dielu neustáleho klaňania sa pred Oltárnou sviatosťou v celom svete, t. j. ideí o dvanástich hviezdach v korune Panny Márie, ktorá zem obopína reťazou ľudských srdc, ktoré zostávajú v modlitbovom spojení s Ježišom - Kráľom pokoja, prítomným v Eucharistii.

Iniciovaní heslom Jána Pavla II. „Totus tuus“ toto dielo odovzdávame Panne Márii - Kráľovnej pokoja. (Z prihovoru, ktorý bol uverejnený v časopise *Glasnik mira*.)

Medžugorské posolstvo chce priniesť ľudom pokoj. Pokoj srdca, od ktorého závisí každý vonkajší pokoj! Pokoj ako stav srdca znamená celú plnosť spásy. Táto plnosť je Božím darom, ktorý nezískavame my sami, no vytrvalým plnením základných posolstiev sa mu môžeme otvoriť vierou, modlitbou, obrátením a pôstom. Pokoj je dar Duha Svätého (Gal 5, 22). Mária Kráľovná pokoja nám chce tento pokoj vyprosiť a priniesť.

Táňa Hrašková

Na aktuálnu tému

Leto sa pomaly končí a téma, ktorej sa dotkneme, sa možno už nebude zdať taká akútna ako v horúcich letných dňoch. Po jednej mojej skúsenosti zo začiatku leta som sa tejto háklivej otázke na stránkach nášho Blumentálu nechcela dotýkať, no tri okolnosti spreď niekoľkých dní ma priviedli k tomu, že tému otvárať aj s možnosťou dať priestor čitateľom, ktorí by chceli reagovať.

Prvým popudom otvoriť tento problém bola moja skúsenosť z kostola Panny Márie Pomocnice na Miletičovej. V jeden všedný júlový deň som tam bola na večernej svätej omši. Do radu čakajúcich na sväte prijímanie sa postavili dve dievčiny v kratučkých nohavičkách. Pomyslela som si - no keď mini-mini sukne, prečo nie aj mini nohavice? Na konci svätej omše pred pozhnaním po niekoľkých slovách povzbudení na cestu povedal kňaz asi toto: „Nič v zlom, ale dovoľte mi ešte jednu poznámku - na dverách, ktorými sa vchádza do kostola, je niekoľko malých obrázkov, je dobré niekedy sa na ne aj pozrieť a akceptovať ich“. Keď som vychádzala z kostola, tie obrázky som si pozrela. Boli podobné, ako bývaly v električkách či autobusoch - kornútik so zmrzlinou, psík, plecniak na chrbte... prečiarknuté ix-kom. Tu však okrem zmrzliny a psíka bola aj postavička dievčaťa v minisukni, ďalšia v tričku či šatách iba s ramienkami a veľkým výstrihom, postavička chlapca či muža v krátkych nohavičkách... všetky prečiarknuté ix-kom. A to je kostol, kde sa schádza veľa mladých.

Druhou mojou skúsenosťou bola relácia v rádiu Lumen. Zachytila som jej reprízu v nočných hodinách v nedeľu 7. 8. t. r. Téma bola rodina. Kňaz - moderátor relácie sa dotkol aj otázky výchovy detí v rodine v súvislosti s oblečením a správaním sa

v chráme. Relácia ma zaujala aj preto, že tam bola zastúpená rodina, teraz už zreých ľudí - rodičov, ktorí v čase neslobody Cirkvi ako študenti chodili aj do Blumentálu. Teraz žijú mimo Bratislavu. Boli tam aj s jedným zo svojich detí, sedemnásťročným mládencom. Relácia bola kontaktná, a tak sa rozprúdila živá debata. Telefonujúcich bolo veľa a okrem jedného či dvoch, ktorí hovorili o tom, že do kostola idú oblečení tak, aby sa cítili pohodlne, a nie „zošnúrovaní“ v obleku, ktorý „nesedí“ ich predstavám o ležernom oblečení. Väčšina telefonujúcich však mala opačný názor - od tých najradikálnejších, ktoré dokonca žiadali, aby sa k problému vyjadrila aj KBS, resp. aspoň kňazi vo farnostiach, až po umiernených. Väčšina však hovorila s rozvahou, pričom zdôrazňovali posvätnosť sakrálnych priestorov a zvláštnu prítomnosť Boha v Eucharistii v našich katolíckych kostoloch. Rada by som zacitovala slová, ktoré povedal telefonujúci pán: „Mňa doma učili nie, že idem do kostola, ale na stretnutie s Ježišom, teda s Bohom, ktorému mám prejaviť tú najväčšiu úctu. Aj svojim oblečením vyjadrujem svoj postoj k priestoru, do ktorého vstupujem, k ľudom, s ktorými sa tam stretám, ale predovšetkým k Bohu, do domu ktorého vchádzam“. Ako príklad spomenul oblečenie pri návšteve významných osobností, divadla, v komerčnej oblasti účasť na rozličných rokovaníach, odev pracovníkov v bankách... „Tam všade sa obliekame dôstojne, ako sa patrí na prostredie a na stretnutie s významnou osobnosťou a nie ako na pláž. A či Bohu nie sme povinní vzdať tú najvyššiu úctu, ktorú by sme mali vyjadriť aj navonok svojim oblečením a správaním sa?“ Zaujímavosťou sa vyjadril aj spomínaný sedemnásťročný mladík: „Niekedy býva v kostole neuveriteľne teplo, ale či na iných miestach, kam ideme celkom samozrejme dôstojne oblečení, nám nie je teplo? Keď miništrujeme, je to niekedy naozaj ťažké, ale čo má povedať kňaz? A vari by sa nám páčilo, keby prišiel k oltáru v rozgajdanom tričku?“

Väčšina telefonátov sa dotýkala účasti na nedeľnej svätej omši. Kedysi bolo zvykom, zdôrazňovali prítomní v redakcii i telefonujúci, mať tzv. nedeľné oblečenie, čo sa „dnes už nenosí“. Niet rozdielu medzi nedeľou a všedným dňom.

Záver diskusie možno zhrnúť asi takto: Nedeľa je Boží deň. Ideme ne stretnutie s Ježišom, máme prejaviť úctu predovšetkým Bohu, sakrálnemu priestoru a nie na poslednom mieste aj spolubratom, s ktorými na svätej omši vytvárame spoločenstvo. Trošku iné je kritérium pre účasť na svätej omši vo všedný deň. Aj vtedy však máme vstúpiť do chrámu primerane oblečení - nie ako na kúpalisko, ale tak, ako ideme zo zamestnania, zo školy a pod.

A tretí dôvod je môj zážitok zo slávnosti Nanebovzatia Panny Márie a spomienka na svoje študentské roky: V deň slávnosti vchádzala zároveň so mnou do nášho chrámu dvojica mladých ľudí. Ona naozaj v kratučkých nohavičkách a v tričku, ktoré jej zakrývalo len jedno plece, druhé a časť chrbta mala odkryté. On tiež v „krafasoch“ a tričku. Predo mnou sedela mladá žena v ramienkových šatách s hlbokým výstrihom a šťastí odhaleným chrbtom. Spomenula som si na reakciu kňaza-saleziána. Po-

tom mi napadla myšlienka: Bolo by azda lepšie, keby títo ľudia do chrámu neprišli? Možno naozaj vzbudzujú pohoršenie, veď vedeli, kam idú. No a potom sa my v mysli vynorila spomienka na študentské časy. Bolo to v polovici päťdesiatych rokov. Ako študenti sme boli mesiac na povinnej letnej brigáde. Samozrejme pod prísny zväčáckym dozorom. V nedeľu sme sa skupina dievčat vytratilí akože na prechádzku, samozrejme v krátkych nohavičkách a zväčáckych košeliach. V skutočnosti sme išli na svätú omšu. Nesmelo sme vošli do chrámu v malom mestečku a zaujali sme miesto kdesi v kútiku. Vynorili sme sa až na sväte prijímanie so strachom, ako zareaguje kňaz ale aj veriaci. V tom čase bolo neslýchané v takomto oblečení vojsť do chrámu a klaknúť si k mriežkam, ktoré oddelovali svätýňu od ostatného priestoru a prijať Eucharistiu. Našťastie kňaz pochopil a pochopili aj veriaci.

Spomínam to aj preto, že sú okolnosti, ktoré nás akosi „prinútiť“ vojsť do chrámu nie sviatočne oblečení aj v nedeľu a vtedy má isto prednosť účasť na svätej omši. No za bežných okolností by sme naozaj mali zachovať istú dôstojnosť, ktorú si stretnutie s Pánom vyžaduje.

A ešte čosi, na čo upozornil aj jeden účastník diskusie v rádiu Lumen a o čom uverejnili článok aj Katolícke noviny. V kostole máme mať aj dôstojné držanie tela. Či už stojíme, či sedíme alebo kľáčime.

X. D.

Blahoželanie

Pri šesťdesiatom výročí biskupskej vysviacky emeritného nitrianskeho biskupa J. Em. Jána Chryzostoma kardinála Korca je potrebné sa zastaviť, lebo ide o výnimočné a vzácné jubileum. Nie je to ani akt duchovnej zdvorilosti, ale skôr povinnosť pripomínať si duchovné a mravné hodnoty, ktoré svojím životom a pôsobením prezentuje nielen v našej Cirkvi, ale aj v našej vlasti. To sú úvodné slová Pastierskeho listu Mons. Mariána Chovanca, pomocného nitrianskeho biskupa a Mons. Viliama Judáka, diecézneho nitrianskeho biskupa, ktorí napísali z príležitosti významného jubilea tejto vzácné a výnimočnej osobnosti...

A zacitujeme ešte aj záverečné slová pastierskeho listu: *Celá jeho ľudská, kňazská, strastiplná, pracovitá, heroická životná dráha je svedectvom o tom, čím môže byť človek vo svojej slobodnej a zodpovednej voľbe aj v časoch neslobody a neludského poníženia. Toto svedectvo - martyrológium - našich čias nemožno zamlčať. Je to svedectvo o Kristovi žijúcom vo svojej Cirkvi aj na Slovensku v osobe J. Em. Jána Chryzostoma kardinála Korca, čo nás dnes vedie k prejavom úprimného obdivu, vďaka i ochoty plniť Božiu vôľu. Pretože sa nám patri chváliť slávnych mužov, našich otcov...*

K týmto slovám otcov biskupov pripájame naše blahoželanie, ale predovšetkým naše modlitby a prosby, aby Pán dal otcovi kardinálovi veľa zdravia a síl, ale aj pokračovanie za všetko, čo vykonal v prospech Cirkvi i vlasti.

Redakcia

ÚRADNÉ HODINY NA FARSKOM ÚRADE

doobeda Po – Pi: 9,00 – 11,00 h; poobede Po – Pi: 14,30 – 16,30 h;
telefón: 55 56 23 19 (fax), 55 41 02 33, 0904 555 566;
kostol: 55 57 11 78.

SVÄTÉ OMŠE

- **nedeľa a sviatky:** 6,00; 7,30; 9,00; 10,30; 12,00 (ak sviatok pripadá na sobotu, sv. omša o 12,00 h nie je); 16,30; 18,00 (mad.); 19,00 h; • **pracovný deň:** 5,45; 6,30; 16,30; **18,00 h**, v sobotu popoludní len o 18,00 h;
- **sviatok v pracovný deň:** 5,45; 6,30; 10,30; 16,30;

18,00; 19,00 h alebo podľa oznamov; • **deň pracovného pokoja, ktorý nie je cirkevne prikázaný sviatok:** ako v nedeľu; sv. omša o 18,00 h nie je. Počas školského roka:

sv. omša pre mládež . . . . . utorko – 18,00 (spieva zbor Bečkari)
sv. omša pre birmovancov . . . . . piatok – 18,00 (spieva mládežnícky zbor)
sv. omša pre deti . . . . . nedeľa – 10,30 (spieva mládežnícky zbor)

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

- **vo všedné dni** ráno pri sv. omši o 6,30 h, večer pri sv. omši o 16,30 h a pri sv. omši o 18,00 h • **v prvopiatkovom týždni** aj pri rannej sv. omši o 5,45 h (pondelok až piatok); vo štvrtok a piatok od 15,00 h • **v nedeľu dopoludnia** medzi sv. omšami (v prípade potreby aj počas sv. omše).

FATIMSKÁ SOBOTA

3. 9. po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda asi o 7,15 h, kedy sa chceme stretnúť pri modlitbe sv. ruženca.

VEČERADLO S PANNOU MÁRIOU

v sobotu 17. 9. ráno po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h.

ADORÁCIA

- **v stredu** po skončení sv. omše, ktorá začína o 6,30 h, s modlitbou sv. ruženca • **vo štvrtok** po skončení sv. omše, ktorá začína o 16,30 h; do 17,55 h.

KATECHÉZA

- **rodičov, ktorí žiadajú krst svojho dieťaťa**, každú stredu o 18,00 h. Účasť obidvoch rodičov je potrebná. Očakávame aj krstných rodičov. Nahlásiť krst dieťaťa a vyplniť krstný listok možno v ktorýkoľvek deň v úradných hodinách v kancelárii farského úradu. Potrebným dokladom je rodný list dieťaťa.

- **pred prijatím sviatosti manželstva** sa snúbenci stretnú dvakrát s kňazom, raz so psychológom a raz s lektormi prirodzeného plánovania rodičovstva. Stretnutia sú vždy v pondelok o 18,00 h na farskom úrade. Začína sa prvým pondelkom v mesiaci. Je vhodné zachovať poradie stretnutí. Treba sa hlásiť aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša. V týchto katechézach pokračujeme od mesiaca január.

- **príprava birmovancov** prebieha v skupinových stretnutiach vo všedné dni na fare. V pondelky, utorky a stredy o 18,00 h a v štvrtky a piatky o 17,00 h na fare. Zvlášť pre birmovancov je sv. omša v každý piatok o 18,00 h.

KNÍŽNICA SVÄTEJ KATARÍNY - BLUMENTÁL

v utorko od 15,30 do 17,00 h, v stredu od 9,00 do 11,00 h a vo štvrtok od 16,00 do 18,00 h.

PORADŇA

- **pre prirodzené plánovanie rodičovstva** (Billingsova): St 17,00 – 19,00 h; potrebné je objednať sa na tel. č. 02/45 94 39 30;
- **sociálna:** Po 9,00 – 11,00 h;
- **právna:** 1. a 3. štvrtok 9,00 – 11,00 h;
- **psychologická poradňa:** vždy v utorko o 19,00 h.

ŽENY ŽENÁM

sa stretá vo štvrtok od 14,00 do 16,00 h v miestnosti pre návčky a katechézu.

ÚMYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY NA SEPTEMBER

Všeobecný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Za všetkých učiteľov, aby sprostredkovali lásku v pravde a viedli k pravým morálnym a duchovným hodnotám.

Misijný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Abý kresťanské spoločenstvá v Ázii vrúcne a radostne ohlasovali evanjelium a boli svedkami krásy vo viere.

Úmysel Konferencie biskupov Slovenska:

Abý sa učiteľia, študenti, žiaci i zamestnanci škôl usilovali v nastávajúcom školskom roku vnášať prvky kresťanskej kultúry do svojho prostredia.

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

7. 9. Sv. Marka Krížina, Melichera Grodzieckiego a Štefana Pongrácza, kňazov a mučeníkov
8. 9. Narodenie Panny Márie
12. 9. Najsvätejšieho mena Mária
14. 9. Povýšenie svätého kríža
- 15. 9. Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska**
21. 9. Sv. Matúša, apoštola a evanjelistu
23. 9. Sv. Pia z Pietrelčiny, kňaza
29. 9. Sv. Michala, Gabriela a Rafaela, archanjelov

OZNAMUJEME

- **omšové úmysly** na mesiac október sa budú zapisovať v pondelok **5. 9. od 16,00 h v krstnej kaplnke;**
- **v nedeľu 4. 9.** pri spievaných svätých omšiach budeme vyprosovať dary Ducha Svätého pre žiakov, študentov a učiteľov modlitbou **Veni Sancte;**
- **od 1. 9.** budú v pracovné dni opäť bývať aj **sväté omše o 18,00 h;**
- **na sviatok Sedembolestnej Panny Márie 15. 9.** budú **sväté omše o 6,00; 7,30; 9,00; 10,30; 16,30 a 18,00 h;**
- záujemci o **prípravu dospelých na prijatie sviatosti** – krstu, svätého prijímania a birmovania – môžu sa **prihlásiť v kancelárii farského úradu počas úradných hodín do konca septembra;**
- **žiaci 9. ročníka ZŠ a starší, ktorí chcú prijať sviatosť birmovania v našej farnosti, môžu sa prihlásiť do konca septembra v kancelárii farského úradu počas úradných hodín.**

(Dokončenie zo s. 1)

cesta do Fatimy. Pravdepodobne ste si všimli, že aj v tomto výpočte dominujú pútnické miesta zasvätené Panne Márii. Keď som v krátkosti opísal duchovné dimenzie putovania, práve v súvislosti s úctou k nebeskej Matke, rád by som spomenul aspekt, ktorý súvisí s eschatológiou. Keď som ešte pôsobil v Lamači, často som odbehol do Marianky (aj teraz tam rád idem v rámci časových možností), kde som si vychutnal modlitbu v atmosfére tamojšieho chrámu a Mariánskeho údolia. Priam tam cítiť, že je to premotené miesto naplnené pokojom. Viackrát som sa tam stretol s vtedajším pápežským nunciom Mons. Nowackim. Pri jednom rozhovore, keď sme sa rozprávali o dôvodoch, prečo sú tieto svätynie také priťažlivé, tento prelát vyslovil myšlienku: „Asi je to aj tým, že kde je Mária, tam je Nebo. A ľudia to cítia.“

Mili farnici, budme vďační Pánu Bohu, že naše maličké, a predsa krásne Slovensko zďobia toľké svätynie Panny Márie. Ich blízkosť umožňuje aj zdravotne či vekom menej spôsobilým ľuďom absolvovať ich návštevu bez výrazného časového alebo finančného zaťaženia. Tak ako unavenému pútnikovi padne vhod niekoľko dúškov vody, nech aj takéto púte slúžia na regeneráciu našich duchovných síl. V tomto čase, keď sa už takmer všetci vrátili z letných dovolení, my ešte len odchádzame na cesty – do Šaštína, do Fatimy... Použijúc slogan z istej reklamy môžeme povedať: „Kde iní končia, tam my začíname.“ Kde človek spoliehajúc sa len na seba je v koncoch so svojimi silami, tam pokorný pútnik vytrvalo kráča ďalej týmto životom, zvlášť, keď dobre pozná svoj cieľ, ale aj toho, kto ho na tejto ceste usmerňuje a sprevádza. Nech vás všetkých na pozemskej púti sprevádza vedomie, že Boh je tu s nami a nech vás posilňuje prítomnosť našej Matky Panny Márie.

Mgr. Branislav Čaniga, váš blumentálsky farár

Blumentál, vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bratislava Blumentál, Vazovova 8. **Zodpovedný redaktor:** Xénia Duchoňová. **Cenzor:** Branislav Čaniga. **Spolupracovníci:** Zdenko Tkáčik, Jozef Pajerský, Ján Sitár, Daniel Dian, Marián Bér. S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave zo dňa 16. 12. 1997 č. 4264/97. Príspevky v rozsahu maximálne dve normostrany, návrhy a pripomienky k farskému časopisu môžete dať v zalepenej obálke do sakristie farského kostola alebo do farskej kancelárie pod zn. časopis Blumentál, resp. poslať na **mailovú adresu: blumdux@centrum.sk**. Redakcia si vyhradzuje právo úpravy príspevkov. Sadzba: Forma, s. r. o. Tlač: VEDA, Bratislava. **Internet: www.blumental.sk**.